

καὶ πᾶντα πλεῖσται φωναὶ ἀνέβησαν. Ἦλθεν, ἦλθεν!

Μετά τινος σιγῆς, ὁ βαρῶνος ἐσπύσσε πρὸς ἐνταμῶσιν τοῦ αὐτοπρο-ώπου, ὑπερπληρώσας αὐτὸν διὰ τῶν φιλοφρονήσεών του. Ὁ Λουίζης εἶδεν ὅτι τὸν ἐξελάβανον ἀντὶ τοῦ Φ. . . , καὶ μὴ ἔχων θάρρος νὰ εἴπῃ τὸ συμβῆν, ἀφέθη νὰ τὸν εἰσαξῶσιν εἰς τὴν αἴθουσαν, ὅπου ἦτον ἡ Λεωνόρα.

Τὴν παρετήρησε σιγμαιῶς. . . Ἡ ψυχὴ τοῦ δολοκλήρος ἀνεφλέχθη ἐν τῇ παρατηρήσει ταύτῃ καὶ αἱ ὀφθαλμοὶ τοῦ ἐσταμάτησαν ἐπὶ τῆς θιλακτικῆς νεανίδος. Αὕτη δὲ ὑφώσασα τοὺς κυανοὺς καὶ ὑγροὺς αὐτῆς ὀφθαλμούς πρὸς τὸν ἱππότην, ἀφησε νὰ ἐπανήσῃ ἐλαφρὸν μειδίαμα ἐπὶ τῶν χειλέων της, ὥστε διὰ τοῦ τρόπου τούτου ἐδείξεν εἰς αὐτὸν, πιστεύουσα αὐτὸν μνηστῆρά της, ὅτι ἡ θεὰ τοῦ δὲν τῇ ἦτο διόλου δυσάρεστος.

Ὁ Λουίζης ἐτέκθη ὅτι δὲν ἔπρεπε πλείοτερον νὰ καταχρασθῇ τῆς ἀπάτης τοῦ βαρῶνου, καὶ μὴ γνωρίζων τίνα τρόπον νὰ μεταχειρισθῇ ἵνα ἐξέλθῃ τῆς ψευδοῦς θέσεώς του, ἀπεφάσισε νὰ περιμείνῃ εὐνοϊκὴν περίστασιν ὅπως φύγῃ κρυφίως. Μεγалоπρεπὲς δεῖπνον ἤτοιμάσθη, μετὰ τὸ ὅποιον εἰς τῶν συνδικτυμῶνων ἤρχισε νὰ διηγῆται μῦθόν τινα φαντασιώδη, μεγάλην ἐντύπωσιν προξενήσαντα εἰς τὴν ὁμήγουριν.

Ὁ Λουίζης κατῴρθωτο νὰ γίνῃ ἄφαντος, χωρὶς νὰ διεγείρῃ τινὸς τὴν προσοχήν.

Μεσονύκτιον ἐσήμεινεν εἰς τὸ ὡρολόγιον τοῦ πύργου, ὅτε ὁ θυρωρὸς εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν καὶ ἔδωκεν ἔντρομος εἰς τὸν βαρῶνον ἑγγραφὸν τι. τὸ ὅποιον, κατὰ τὸ λέγειν του, τοῦ τὸ εἶχε δόσει ὁ Λουίζης.

Ὁ βαρῶνος ἀνέγνωσε τὰς λέξεις ταύτας, γεγραμμένας διὰ μολιβδίδος:

« Ἀπέθανον φονευθεὶς ὑπὸ ληστῶν ».

Ἡ φρίκη διεδόθη εἰς τὸν πύργον, ὑπῆρξε δὲ εἰς πλεόν μεγαλητέρα, ὅταν τὴν ἐπαύριον ἔμαθον ἐπισήμως τὸν τραγικὸν θάνατον τοῦ Κ. Φ. . .

Ἡ Λεωνόρα πρὸ πάντων ἐθλίβη τὰ μέγιστα. Ἠγάπα ἐκείνον ὃν ἤδη ἔπρεπε νὰ ἐκλάβῃ ὡς φάσμα.

Ἀπὸ μέρους του, καὶ ὁ Λουίζης ἐθέλχθη εἰς ἄκρον ἐκ τῆς ὠριότητος τῆς νεανίδος, καὶ μετ' οὐρίων τὴν ἔκαμε νὰ ἐννοήσῃ τὴν ἀλήθειαν. Οἱ δύο νέοι συντητήθησαν λαθραίως καὶ συνευνοήθησαν τόσον καλῶς, ὥστε, τέλος, πρῶτον τινὰ εὐρέθη καινὸς ὁ θάλαμος τῆς Λεωνόρας.

Παντοῦ ὁ λόγος διεδόθη, ὅτι ἡ Λεωνόρα ἐγένετο θῦμα τοῦ φάσματος.

Τέλος πάντων, πρὸ τινων ἡμερῶν, κομψὸς τις ἀξιωματικὸς, ὅστις ἦν αὐτὸς ὁ Λουίζης, ἀπεχάλυψεν ὅλον τὸ μυστήριον εἰς τὸν βαρῶνον καὶ ἐζήτησεν εἰς γάμον τὴν κόρην του, ἣν ἀφῆρπασε διὰ νὰ μὴ τοῦ τὴν ἀποποιήθῃ.

Πρὸς τιμὴν τῆς οἰκογενείας του, ὁ γέρον βαρῶνος

ὤφειλε νὰ συγκατατεθῇ καὶ ἐτελέσθῃ ὁ γάμος ἐν τῇ μητροπόλει τοῦ Μιλάνου, μετὰ τῆς νεανίδος Λεωνόρας Ζ. . . καὶ τοῦ Λουίζης Κ. . .

ΑΠΡΟΣΔΟΚΗΤΟΣ ΚΛΗΡΟΝΟΜΙΑ.

— 0 —

Νεανίας τις, ὁ Εὐγένειος Β. . . ὑπάλληλος ἐκαστοντάφραγκος παρά τινι πλουσίῳ ἐμπόρῳ τῶν Παρισίων, ἐκληρονόμησε πρὸ ὀλίγου, ὅλως ἀπροσδόκητον τινὰ κληρονομίαν καὶ δι' ἄρετὰ περιεργον αἰτίαν.

Ὁ Εὐγένειος Β. . . μεταβαίνων καθ' ἐκαστὴν πρῶτον, τὴν ἐννάτην ὥραν, εἰς τὸ γραφεῖόν του, ὤδισε πάντοτε σχεδὸν τὴν αὐτὴν ὁδόν ὅθεν συνήντα συνήθως εἰς τὸ αὐτὸ μέρος γέροντά τινα ἐπαίτην, οὗ τινος ἡ σεβασμία θεὰ τῷ ἐπροξενεῖ ἐντύπωσιν, καὶ τῷ ἔκαμε καθ' ἐβδομάδα μικράν τινα ἐλεημοσύνην. Οὕτως, ὁ ἐπαίτης καὶ ὁ νεανίας, χωρὶς νὰ συνομιλήσωσι ποτὲ, ἐγνωρίζοντο πρὸ πολλοῦ. Ἡμέραν τινὰ τοῦ παρελθόντος χειμῶνος, περὶ τὰ τέλη τοῦ μηνὸς, τοῦτέστι, ὅτε τὸ βαλάντιον τοῦ Εὐγενείου Β. . . ἔπρεπε νὰ ᾔ-αι κανὸν, ἀφου ἔδοσε τὸν τελευταῖόν του ὅβολον εἰς τὸν γέροντα, παρετήρησε συγχρόνως καὶ πτωχὴν τινα γυναῖκα, κρατεῦσα τέκνον εἰς τὰς ἀγκάλας της, καὶ τείνουσαν πρὸς αὐτὸν τὴν χεῖρα.

Τὸ πρῶτόν του κίνημα ἦτο νὰ ἐρυνήσῃ εἰς τὸν κόλπον του, πλὴν δὲν τῦρε τίποτε. Νὰ τὴν ἀφήσῃ, τῷ ἔφρανε σκληρὸν, πρὸ παντὸς μετὰ τὴν ἐλπίδα ἣν ἔδοσε τῇ γυναικὶ τὸ κίνημα του. Ὁ Εὐγένειος Β. . . ἐσήγαγε τότε ἐκ τοῦ κόλπου του τὸ πρόγευμα, τὸ ὅποιον ἐτυνίθιζε νὰ φέρῃ, καὶ τὸ ἔδωκεν εἰς τὴν ἐπαίτην, ἔπειτα ἀπεμακρύνθη χωρὶς νὰ σκεφθῇ καν, ὅτι διὰ τῆς προξείας του ταύτης ἐμελλε νὰ κερδίσῃ 800 φράγων ἐτήσιον εἰσόδημα.

Ὁ γέρον ἐπαίτης εἶχεν ἀποθάνει πρὸ ὀλίγου, ἀφ' ὧν παρακατατεθειμένα εἰς τινα συμβολαιογράφον 15,000 φράγκα περίπου, συνοδευόμενα μετὰ τινος διαθήκης, δι' ἧς ἔφινε γενικὸν κληρονόμον τοῦ τὸν Εὐγένειον Β. . . Ὑπῆρχε δὲ ἡμερομηνία εἰς τὴν διαθήκην, φέρουσα τὴν ἡμέραν καθ' ἣν οὗτος εἶχε δόσει τὸ πρόγευμά του εἰς τὴν πτωχὴν γυναῖκα.

Ὁ γέρον κληρονόμος ἱερώνυμος Σ. . . ὅστις δὲν εἶχε πλέον κανένα συγγενὴ καὶ ἀπέθανεν εἰς τὸ νοσοκομεῖον.

ΖΗΛΟΥΠΙΑ ΚΑΙ ΕΚΔΙΚΗΣΙΣ.

Ἡ ὠραία κοιλάς τῆς (Chamounix) ἐγένετο πρὸ ὀλίγου τὸ θέατρον τραγικοῦ τινος συμβάντος, αἰτία τοῦ ὁποίου ὑπῆρξε γυναικὸς τινος ζηλοτυπία, τὴν δ-

ποίαν, μόνον φιλέκδικόν τι τέκνον τῆς Κορσικῆς ἦθελε φανῇ ἱκανόν νά πράξῃ.

Τρυφερά τις καὶ ὠραία νιάνις, ἡ Ἀδελαΐς Ζουέρτη, ἤρπτε πρὸ πολλῶν ἑτῶν τοῦ Καρόλου Βινιέρου (Karl-Bigner), ἐπιτηδείου καὶ ἀκουράστου κυνηγοῦ τῶν αἰγᾶγων. Εἶχε δὲ οὗτος ὀρκισθῇ εἰς τὴν Ἀδελαΐδα ὅτι εἰς ὠρισμένον τινὰ χρόνον ἐμελλε νά τὴν νυμφευθῇ· πλὴν ὁ χρόνος παρῆλθε χωρὶς ἡ ὑπόσχεσις νά εκπληρωθῇ, καὶ ὁ Κάρολος εὗρισκε πάντοτε πρόσκαινιν τινα, τοῦ ν' ἀναβῇ τὴν ὑπόσχεσίν του. Αἱ ὑπόνοιαι τῆς Ἀδελαΐδος ἠγέρθησαν· ἔγινε δύσπιστος καὶ ζηλότυπος, καὶ πάραυτα, παραμυνούσα ὅλα τὰ διαθήματα τοῦ ἐρωμένου της, ἐδυνήθη νά ἀνακαλύψῃ τὸ μυστικὸν καὶ νά μάθῃ τὴν σκληρὰν ἀλήθειαν, ὅτι ἐτέρα τις ἔλαβε τὴν θέσιν της ἐν τῇ καρδίᾳ τοῦ Καρόλου, καὶ προφανῶς δὲν ἐπερίμεναν ἄλλο τι, εἰμὴ εὐνοϊκὴν περίστασιν διὰ νά συγκρουσθῇ μετ' αὐτῆς.

Ἀπεράσις δὲ νά ἐκδικηθῇ καὶ ἰδοῦ τὸ σχέδιόν της, ὅπερ ἐφαντάσθη διὰ τὸν σκεπὸν της.

Ἀγαπωμένη περιπαθῶς ὑπὸ τινος φαρμακοποιῶ, ἔστις τὴν εἶχε πολὺν χρόνον ἀναζητῆσαι ἀνευ ἀποτελέσματος καὶ μετὰ καρτερίας ἀξίας καλητέρας τύχης, εἶχεν ἰδεῖ εἰς τὰς χεῖράς του βαμβάκοπυρίτιδα, κατὰ πάντα ὁμοίαν τῷ φαινόμενον μετὰ βάραν. Ὁ Κάρολος ἐκάπνιζε συνεχέστατα καὶ πολυλακίς σπινθήρες τινὲς τῆς καπνοσύριγγος του ἔκαμαν πολυαριθμούς ἐπὰς εἰς εὐρύ τι περιλαίμιον (écharpe) ἐκ μαλλίου, διὰ τοῦ ὁποῖου συνήθιζε νά περιδένῃ τὸν λαιμόν, ὅταν ἐπήγγαινε νά κυνηγήσῃ εἰς τὰς παγωμένας πεδιάδας ἢ εἰς τὰς αἰωνίους χιόνας.

Ἐπλεξε λοιπὸν μακρὸν λαιμοδέτην ἐκ μαλλίου μετὰ ἀιμάτια (πούντους) πλατέα καὶ εἰσῆγαγε μετὰ τῶν δύο προσώπων, ὡς εἰς θήκην, μεγάλην ποσότητα βαμβάκοπυρίτιδος. Μαντεύει δὲ ἕκαστος ἥδη ὅτι τὴν πυρίτιδα ταύτην ἐπορηθεύθη παρὰ τοῦ φαρμακοποιῶ, ὅστις τίποτε δὲν ἠδύνατο νά τῆς ἀποπειρήσῃ, οὐδὲ ἠδύνατο καὶ νά φαντασθῇ τὸ ἀποτρόπαιον αὐτῆς σχέδιον.

Ὁ λαιμοδέτης, οὕτω προητοιμασμένος ἐν εἰδῇ καταχθονίου μηχανῆς, ἐδόθη μετὰ τὰς μεγαλητέρας ἐνδείξεις τρυφερότητος εἰς τὸν ἄστατον ἐραστὴν, εἰς ἀνταλλαγὴν τοῦ παλαιοῦ του, τὸν ὁποῖον ἐζήτηε ὡς ἐνθύμησιν.

Ἐπὶ τινὰ χρόνον ἡ τύχη ὑπῆρξεν εὐνοϊκὴ εἰς τὸν Κάρολον, ἀλλ' ἐσπέραν τινὰ, δὲν ἐπέστρεψεν εἰς τὴν κατοικίαν του καὶ τὴν ἐπαύριον οἱ συγγενεῖς καὶ φίλοι του, ἀνήσυχτοι καὶ ἐκπεπληγμένοι, ἔτρεξαν εἰς τὰ ὄρη, ὅπου μετὰ μακροχρόνιον καὶ ἀνωφελῆ ζήτησιν, τὸν εὗρον, φεῖ! κείμενον ἄπνου καὶ κεκαλυμμένον ἀπὸ φρικτῶν καυσίματα.

Πλείστα δειγμάτων περὶ τὸ πῦμα ἀνήγγειλον ὅτι ὁ θάνατός του ὑπῆρξε βραδύς, καὶ ὅτι ἐν μέσῳ ἀγρίας ἐρημίας, ὁ πτωχὸς Κάρολος, ἀνευ βοηθείας εὐρεθείς, εἶχε πολὺν χρόνον ἀγωνισθῇ κατὰ τοῦ πόνου καὶ τῆς ἀγωνίας.

Μετὰ τοιαύτην ἐκδίκησιν ἡ Ἀδελαΐς Ζουέρτη ἔπρεπε βεβαίως νά συναισθανθῇ τὴν φωνὴν τοῦ, ὡς αὕτη ἀδιαλλάκτου συνειδότος της, διότι παρεδόθη παραυτὰ εἰς χεῖρας τῆς δικαιοσύνης καὶ ἐγνωστοποίησεν αὐτή, τὰς ὁποίας ἐδιηγῆθημεν λεπτομερείας.

ΠΡΟΤΑΣΙΣ ΑΓΓΛΟΥ.

Κατὰ τὸ 1838, ἐν ἔτος πρὸ τῆς στέψεως τῆς Α. Μ. τῆς βασιλίσσης τῆς Ἀγγλίας, παρίστανεν ἐν Λονδίῳ εἰς τὸ θέατρον τοῦ Drury Lane μία ἐταιρία γάλλων ὑποκριτῶν. Μεταξὺ αὐτῶν ἦσαν καὶ πολλοὶ ὑποκρίτριαι, ἡ πλεόν χαρίεσσα τῶν ὁποίων ἦτο ἡ Κ. Η. . . νέα ἱέρεια τῆς Θαλαΐας, ὡς ἠθέλει εἰπεῖ τις τῶν κλαστικῶν ποιητῶν μας, ἂν ἔζη, ἥτις ἐβλεπεν ἀνατέλλουσαν τὴν φήμην τοῦ ὀνόματός της, καὶ τὴν αὐγὴν τῆς καλλονῆς της. Τὸ θέατρον ἦτο ἀείποτε πλήρες ἀνθρώπων, εἰς ἐν δὲ θεωρεῖον ἐπὶ τοῦ προσκηνίου ἐφαίνετο ἀκριβῶς καὶ τακτικῶς, ὡς ἡ ἡμέρα καὶ ἡ νύξ, εἰς νέος λόρδος, ἔχων πάντοτε τοὺς ὀφθαλμούς του προσηλωμένους ἐπὶ τῆς Κ. Η. . . Ἀπὸ περιέργειαν λοιπὸν ἤρχετο πάντοτε εἰς τὸ θέατρον, ὁσάκις παρίστανεν ἡ Κ. Η. . . διότι ὅταν εἰς τὸ πρόγραμμα δὲν ἀνεγινώσκετο τυπωμένον τὸ ὄνομά της, τὸ θεωρεῖον τοῦ νέου λόρδου ἔμενε καὶ αὐτὸ ἐστερημένον τῆς παρουσίας τοῦ κυρίου του.

Ὁ λόρδος οὗτος, τοῦ ὁποῖου θέλομεν ἀποσιωπήσῃ τὸ ὄνομα, δια νά μὴ προσβάλλωμεν τοὺς τρεῖς υἱούς, οὓς προτίθεται ν' ἀποκτήσῃ, εἶχε πολλὰς γαίας εἰς τὸ Ὑορκσχίρ, καὶ ἴσον ἀριθμὸν τίτλων πρὸ τοῦ ὀνόματός του. Ἦτο πρὸς τοῖς ἄλλοις μέλος τῆς ἁνῶ βουλῆς καὶ κληρονόμος μεγάλου οἴκου, καὶ τὸ μὲν ἀνάστημά του ἦτο ὑψηλὸν, ὅσον ἡ βουλή, ὁ δὲ πλοῦτός του μέγας, ὅσον ὁ οἶκος του.

Ποία κυρία δὲν ἠθέλε δεχθῇ εὐμενῶς τὸν ἑρωτὰ του; Ἡ Κ. Η. . . τὸν παρετήρησεν, ἀλλὰ καὶ τοὶ λαμβάνουσα ἄπειρα ἑρωτικά γραμμάτια, συνοδευόμενα συνήθως ἀπὸ ἄλλα πολυτιμώτερα, τὰ ὁποῖα ὁμως, ὡς τὸ εἰπώμεν πρὸς τιμὴν της, δὲν ἐδέχετο, μολοντοῦτο ἡ νέα ὑποκρίτρια δὲν ἐβλεπε μετὰ τῶν κατὰ καὶ ἐκ μέρους τοῦ λόρδου.

— Ὁ ἔρως του εἶναι διακαῆς, ἀλλὰ σιωπηλός, ἐσυλλογίζεται ἡ Κ. Η. . .

Μόλον τοῦτο μίαν ἐσπέραν, μετὰ τὴν ἐνδεκάτην ὥρας καὶ μεσονυκτίου, καιρὸν προσδιωρισμένον διὰ τὰς ἐπισκέψεις παρὰ τοῖς πέραν τῆς Μάγχης. Ἀμαξάτις ἐσταμάτησεν ἐνώπιον τῆς οἰκίας, εἰς ἣν κατῴκει ἡ κωμῶδός, μετ' ὀλίγον δὲ ἐσήμκνον εἰς τὴν θύραν τοῦ θαλάμου της, καὶ μία θαλαμηπόλος ἀνήγγειλε τὸν λόρδον. Ὅτε οὗτος εἰσῆλθεν, ἐσηκώθη καὶ τὸν ἐχαίρετσε.

— Δύναμαι νά λάβω τὴν τιμὴν νά συνομιλήσω μετ' ὑμῶν στιγμὰς τινὰς κατὰ μόνας; εἶπεν ὁ λόρδος.

Ἡ Κ. Η. . . ἔκαμε νεῦμα· ἡ θαλαμηπόλος ἐξῆλθε, καὶ δύο φῶτα ἔμενον οἱ μόνον μάρτυρες τοῦ διαλόγου τιν.